

En riktig nollåtta

Ute i landet brukar stockholmare anses som dryga och självupptagna, vilket jag länge ansett vara en felaktig beskyllning. Jag utgår ju bara från mig själv. Jag är stockholmare och en nog så ödmjuk och fördomsfri person. Jag känner mig inte märkvärdig när jag kommer till en annan ort, snarare förtjust över att det finns alternativa sätt att leva och andas. Och det har hänt mer än tjugosex gånger att jag har hatat min hemstad så mycket att jag önskat mig många mil härifrån.

Men så hände sig härom sommaren att jag skulle tanka bilen i Vavd (vilket, för de av er som inte vet, är en omistlig knutpunkt mellan Årböle och Sikhjälma). Här finns några kor med ofantliga juver, en missionskyrka i mexitegel, en före detta skola och den obemannade bensinstation på vilken händelsen utspelar sig.

Det är juli och dallrande hetta. Jag har tänkt veckohandla medan ungarna är och badar. Räknar ut att jag nog kan få i bensin för tre hundralappar och ändå hinna till butiken i Konradslund innan de lunchstänger. Matar i sedlarna, lyssnar till surret när pumpen startar och ställer mig att tanka. Under tiden betraktar jag enarna bortom telefonkiosken och tänker på järnbeslag och gräsklippare, på att jag inte får glömma att köpa tandkräm, och på backnejlikor. Och sedan? Inget mer.

Jag hänger tillbaka slangen och åker vidare ut ur det som jag uppfattar som en lösryckt och öde situation i mitt liv. Men när jag svänger ut på vägen och kastar ett öga i backspegeln ser jag det jag borde ha sett vid bensinpumpen. En annan bil. Och en människa. En medelålders man i kortärmad skjorta, skägg och bruna ben, som måste ha stått en à två meter ifrån mig utan att jag så mycket som noterat honom.

Jag kör vidare till Konradslund som i trans, spolat tillbaka händelseförloppet och ser det ur ett nytt och smärtsamt perspektiv:

En man och en kvinna möts vid en öde bensinstation i en by i norra Uppland. Mannen gör en åtbörd att hälsa, men hejdar sig när kvinnan lyfter blicken och ser rakt igenom honom. Han vill säga något men tystas av hennes likgiltiga uppsyn. Med god vilja kan man tro att hon går i sömnen, med det ser han att hon inte gör. Han biter ihop käkarna och vet vad hon är.

Han har träffat fler av hennes högfärdiga sort, som inte ens kan förmå sig att hälsa på ortsbefolkningen. Stockholmsjäväl! tänker han och kramar bilnycklarna så att knogarna vitnar. Och ingen ska inbilla honom att hennes beteende är fullständigt naturligt i en annan miljö, eller att hon inte menar något med sin arrogans. För vi är inte ensamma på jorden och det finns faktiskt något som heter folkvett.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 14 november 2003